

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobce: **Elektrárny Opatovice, a. s.**, IČO: 288 00 621,
sídlem Opatovice nad Labem, PSČ 532 13,
zastoupeného obecným zmocněncem T. C.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. 47649/19/5100-41453-711400,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl v letech 2011 až 2012 poplatníkem daně darovací z přidělených emisních povolenek dle § 7 a § 14a zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, v rozhodném znění.

2. Darovací daň týkající se žalobci bezúplatně přidělených emisních povolenek v roce 2011 byla žalobci vyměřena (ve shodě s údaji vykázanými žalobcem v jeho daňovém přiznání k této dani) ve výši 174.678.752 Kč, a to platebním výměrem ze dne 6. 6. 2012, č. j. 258513/12/248960605291. Žalobce proti platebnímu výměru ze dne 6. 6. 2012, č. j. 258513/12/248960605291, nepodal odvolání a darovací daň uhradil dne 4. 7. 2012.
3. Dne 2. 3. 2013 obdržel Finanční úřad pro Pardubický kraj dodatečné daňové přiznání ke shora uvedené dani darovací, v němž žalobce nově tvrdil, že mu ve vztahu k předmětné dani nevznikla žádná daňová povinnost (resp. daňová povinnost ve výši 0 Kč). Finanční úřad pro Pardubický kraj po provedeném postupu k odstranění pochybností doměřil žalobci rozdíl oproti poslední známé dani darovací ve výši 0 Kč, a to dodatečným platebním výměrem ze dne 2. 7. 2013, č. j. 1045338/13/2801-24400-601977. Odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 2. 7. 2013, č. j. 1045338/13/2801-24400-601977, žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 17. 1. 2014, č. j. 432/14/5000-14401-701836. Toto rozhodnutí však zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 21. 9. 2015, č. j. 52 Af 8/2014 – 80, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (žalovaný proti tomuto rozsudku nepodal kasační stížnost). V dalším řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42851/15/5100-31461-711333, změnil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 2. 7. 2013, č. j. 1045338/13/2801-24400-601977, tak, že žalobci nově doměřil rozdíl oproti poslední známé dani darovací ve výši -102.648.160 Kč. Vzniklý vratitelný přeplatek správce daně poukázal na bankovní účet žalobce dne 14. 12. 2015.
4. Žalobce následně podal námitku, kterou brojil proti tomu, že mu správce daně v rozporu § 254 odst. 1, 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), do 15 dnů od účinnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. 42851/15/5100-31461-711333 (tj. do 23. 12. 2015), nepřiznal úrok z neoprávněného jednání správce daně ze zadržované částky. Finanční úřad pro Pardubický kraj námitku žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. j. 20541/16/2801-70462-601977. Následně odvolání žalobce pak zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2016, č. j. 31205/16/5100-41453-711335. Žalobce toto rozhodnutí nenapadl správní žalobou, byť je v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* na osobě, která se cítí být rozhodnutím vydaným orgánem veřejné moci dotčena na svých právech, aby se proti takovému rozhodnutí bránila prostřednictvím opravných prostředků a docílila tak jeho zrušení, a byť podle § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 82/1998 Sb.“), lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat zásadně (nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné) pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce („jiným procesním prostředkem k ochraně práva“ je tedy i žaloba proti rozhodnutí správního orgánu – k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. III.ÚS 1071/14, bod 15).

5. Po dvou letech (15. 12. 2018) Finanční úřad pro Pardubický kraj obdržel v pořadí druhou žádost žalobce o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu. Finanční úřad pro Pardubický kraj o žádosti žalobce rozhodl rozhodnutím ze dne 17. 1. 2019, č. j. 50027/19/2801-70462-601977, a žalobci přiznal úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu za období od 3. 7. 2013 do 14. 12. 2015 ve výši 35.363.698 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný následně rozhodnutím ze dne 16. 8. 2019, č. j. 34128/19/5100-41453-711400, zamítl. Dne 24. 1. 2019 byla tato částka připsána na účet žalobce.
6. Dne 15. 2. 2019 obdržel Finanční úřad pro Pardubický kraj námitku žalobce, kterou žalobce brojil proti tomu, že Finanční úřad pro Pardubický kraj ve lhůtě 15 dnů od účinnosti rozhodnutí ze dne 17. 1. 2019, č. j. 50027/19/2801-70462-601977, na osobní účet žalobce nepřipsal „*druhý úrok*“ z neoprávněného jednání správce daně (za období od 23. 12. 2015 do 24. 1. 2019), na který mu vznikl nárok v důsledku pozdního připsání „*prvního úroku*“ z neoprávněného jednání správce daně. Námitka žalobce však byla rozhodnutím Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 25. 4. 2019, č. j. 919328/19/2801-70462-601977, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. 47649/19/5100-41453-711400, zamítnuta, a to ze dvou důvodů. Jednak orgány finanční správy dospěly k závěru, že se žalobce domáhá vyplacení úroku z úroků, přičemž takový požadavek odporuje zákazu anatocismu v daňovém právu. Dále orgány finanční správy uzavřely, že nebyla splněna ani základní podmínka stanovená v § 254 odst. 1 daňového řádu, dle kterého musí dojít ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně. V daném případě žalobce považoval za nezákonné rozhodnutí o stanovení daně negativní rozhodnutí orgánů finanční správy o jeho první žádosti o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně (rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 15. 1. 2016, č. j. 20541/16/2801-70462-601977, a rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. 31205/16/5100-41453-711335). Tato rozhodnutí však nebyla změněna, zrušena či prohlášena za nicotná, neboť žalobce nepodal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. 31205/16/5100-41453-711335, žalobu.
7. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. 47649/19/5100-41453-711400, podal žalobce žalobu, v níž zopakoval, že mu „*v souvislosti s rozhodnutím správce daně č. j. 50027/19/2801-70462-601977 ze dne 17. 1. 2019 náležel další úrok ve smyslu § 254 daňového řádu, neboť kdyby bylo postupováno zákonným způsobem, měla být částka 35.363.698 Kč připsána na jeho účet do 15 dnů od účinnosti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 42851/15/5100-31461-711333 ze dne 8. 12. 2015*“, což se nestalo. Žalobce proto trval na tom, že mu měl být do 15 dnů od účinnosti rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 17. 1. 2019, č. j. 50027/19/2801-70462-601977, na osobní účet připsán též úrok z částky ve výši 35.363.698 Kč (která představuje úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu za období od 3. 7. 2013 do 14. 12. 2015; částka 35.363.698 Kč byla připsána na účet žalobce dne 24. 1. 2019) za období od 24. 12. 2015 do 23. 1. 2019. Dle žalobce lze „*další úrok z neoprávněného jednání správce daně*“ přiznat, což žalobce dovozuje z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „*NSS*“) ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017 – 36. Žalobce je též přesvědčen, že není podstatné ani to, že dosud nedošlo k formální změně či ke zrušení zamítavých rozhodnutí orgánů finanční správy o první žádosti žalobce o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně

(rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 15. 1. 2016, č. j. 20541/16/2801-70462-601977, a rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. 31205/16/5100-41453-711335), neboť „podstatné je, že materiálně došlo ke změně původně přiznané výše úroku“ (rozhodnutím Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 17. 1. 2019, č. j. 50027/19/2801-70462-601977, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. 34128/19/5100-41453-711400), „a to bez ohledu na to, jakou procesní cestou k tomuto výsledku správce daně dospěl“. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce požadoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Mezi účastníky nebyly sporné skutečnosti uvedené pod body 1 až 5 odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce též nepopíral, že se domáhá přiznání „úroku z pozdě vyplaceného úroku“ (viz protokol o jednání ze dne 14. 10. 2020 na listech číslo 49 až 50 soudního spisu). Na rozdíl od žalovaného byl však žalobce přesvědčen, že jeho požadavek na přiznání „úroku z pozdě vyplaceného úroku“ nekoliduje se zákazem anatocismu v českém daňovém právu. S tímto názorem žalobce se však soud neztotožnil.
11. Zákaz úročení úroků je považován za obecnou právní zásadu respektovanou doktrínou i soudní praxí. Např. v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 80/2009-45, se NSS zabýval otázkou úročení úroků ve vztahu k § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, přičemž dospěl k závěru, že zákaz anatocismu je obecným právním principem již od dob římského práva (připomenout lze Ulpianovu reguli supra duplum autem usurae et usurarum usurae nec in stipulatum deduci nec exigi possunt et solutae repetuntur, quemadmodum futurarum usurarum usurae)¹ a že „je platný i pro řízení daňové“. Závěry prvního senátu NSS přijaté za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb. jsou využitelné i při výkladu daňového řádu a po přijetí zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „NOZ“), v němž je stanoveno, že úroky z úroků lze požadovat jen tehdy, bylo-li to ujednáno (ve specifickém případě pohledávky z protiprávního činu lze úroky z úroků požadovat ode dne, kdy byla pohledávka uplatněna u soudu).
12. NSS ve zmiňovaném rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 80/2009-45, citoval rozsudek velkého senátu obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002, uveřejněný pod číslem 5/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dle kterého tím, že dlužník včas nesplatí úroky, dostává se do prodlení s plněním příslušenství,

¹ Avšak úroky, které dvojnásobně převyšují (základní částku), a úroky z úroků nemohou být učiněny obsahem stipulace, ani nemohou být vymáhány, a jsou-li zaplacený, budou požadovány nazpět, stejně jako v případě úroků z budoucích úroků. [Ulpianus (D 12, 6, 26, 1)]

nikoli do prodlení s plněním vlastního dluhu (jistiny). Právo požadovat po dlužníku příslušenství z příslušenství pak věřitel nemá proto, že občanský (zákon č. 40/1964 Sb.) ani obchodní zákoník (zákon č. 513/1991 Sb.) mu tuto možnost nepřiznávají [tento závěr byl shledán ústavně souladným - srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1893/08]. Tím však dle Nejvyššího soudu není dotčeno právo účastníků dohodnout se, že smluvené úroky se stanou součástí jistiny. Při formulaci § 1806 NOZ zákonodárce zjevně zohlednil dosavadní judikaturu Nejvyššího soudu a nově upřesnil, že úroky z úroků lze požadovat jen pokud to bylo ujednáno (bez takového ujednání lze požadovat úroky z úroků, jde-li o pohledávku z protiprávního činu). Z § 1806 NOZ proto nelze dovozovat, že účinností NOZ zákaz úročení úroků obecně pominul. Pokud by zde skutečně byla vůle zákonodárce zásadu zákaz anatocismu zcela opustit, zákonodárce by ji nepochybně adekvátně projevil a neuchyloval by se k vymezování podmínek, za nichž lze úrok z úroku požadovat. Bez ohledu na výše uvedené však není pochyb o tom, že § 1806 NOZ sám o sobě nemůže představovat důvod pro připuštění anatocismu i v jiných právních odvětvích. Aby mohly být úročeny úroky i v daňovém právu, musel by to daňový řád či jiný z daňových zákonů výslovně stanovit, tak jak to učinil § 1806 NOZ. Takové ustanovení se však v právním řádu nevyskytuje a nemůže je nahradit ani žalobcem akcentovaný úmysl zákonodárce kompenzovat daňovému subjektu to, že dočasně nemůže užívat peněžitou částku, která mu oprávněně náleží. Nelze se ani uchýlit k použití analogie, neboť tento postup slouží k zaplnění mezery v právu, tedy k zaplnění nezamýšlené neúplnosti právního řádu. Skutečnost, že se zákonodárce rozhodl nepřipustit bez dalšího úročení úroků, nicméně mezerou v právu není, neboť úročení úroku není principem, který by byl imanentní právnímu řádu jako celku a který by zákonodárce opomněl vzít v potaz. Ostatně ani v rekodifikovaném soukromém právu není úročení úroků stanoveno jako obecné pravidlo, jak bylo zdůrazněno výše, ale je omezeno jen na vyjmenované případy (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2019, č. j. 45 Af 9/2017-56).

13. Soud nepovažuje za rozhodné, zda se jedná úročení úroku nabíhajícího či již vyplaceného. Proto soud nesouhlasí s názorem žalobce prezentovaným při jednání dne 14. 10. 2020, že se „*původní úrok stal jistinou*“. Žalobce tím naráží na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002, dle něhož se úroky po dohodě účastníků mohou stát součástí jistiny. Daňový řád však v žádném ustanovení takovou dohodu nepřipouští a ani nestanoví, že úrok jako příslušenství daně (§ 2 odst. 5 daňového řádu) „krystalizuje“ (slovy rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017-36) a mění svůj charakter (obecně platí, že dlužník, který včas nesplatí úroky, dostává se do prodlení s plněním příslušenství, nikoli do prodlení s plněním jistiny). Naopak v § 253 odst. 3 daňový řád zásadu nepřipustnosti anatocismu reflektuje a toto ustanovení je třeba považovat za výslovné potvrzení zásady nepřipustnosti úročení úroků v daňovém právu.
14. Soud má za to, že zákaz anatocismu v daňovém právu nelze podkládat za prolomený ani po vydání žalobcem zmiňovaného rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017-36. V tomto rozsudku se totiž NSS nevymezil proti obecnému zákazu úročení úroků platicímu v daňovém právu (viz výše), pouze dospěl k závěru, že posuzovaná věc (požadovaný úrok ze správcem daně vyměřeného penále, které se poté, co soud platební výměr zrušil, stalo nezákonným) vůbec úročení úroku nepředstavuje. Toto odlišení založil NSS na tom, že se nejedná o postupně přirůstající příslušenství daně, nýbrž o částku, která

– byť původně vznikla jako úrok z jistiny – již „vykrystalizovala“, je pevně stanovena, a je tedy novou jistinou daňového přeplatku *sui generis*. Toto odlišení není pro krajský soud přesvědčivé, neboť to, co NSS vyhodnotil jako klíčový rozdíl odlišující situace, v nichž se jedná o úročení úroku a v nichž nikoli, je vlastností, kterou má (nebo potenciálně mít může) každý úrok, který poté, co je zaplacen jistina, přestane narůstat a stane se pevnou („vykrystalizovanou“) částkou. Jedná se tedy ve skutečnosti pouze o odlišení časové, neboť je zjevné, že ve světle citovaného názoru by bylo možno poté, co by přestal narůstat, úročit každý úrok. Platí, že každý nabíhající úrok může jednou doběhnout a být stanoven pevně, což by pak dle shora citovaného rozsudku druhého senátu NSS znamenalo, že úročení úroku je v daňovém právu přípustné. Soud je ze všech výše uvedených důvodů přesvědčen, že právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017-36, představuje dosud jiným senátem NSS nenásledovaný odklon od jinak obecně přijímaného zákazu úročení úroků v daňovém právu, a proto jej soud nenásledoval. Ke stejném závěru dospěl v odůvodnění (již výše citovaného) rozsudku ze dne 17. 9. 2019, č. j. 45 Af 9/2017-56, též Krajský soud v Praze, přičemž jeho vývody nijak nekorigoval ani čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu, byť k tomu měl procesní prostor (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2020, č. j. 4 Afs 13/2020 – 32, bod 40).

15. Na tomto místě soud pro úplnost dodává, že absence „sankce“ pro správce daně za prodlení při výplatě úroku z neoprávněného jednání správce daně je vyvážena existencí celé řady zákonných postupů a institutů, prostřednictvím kterých lze brojit proti případné nečinnosti správce daně. Žalobce např. mohl podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. 31205/16/5100-41453-711335, jímž byla (ve spojení s rozhodnutím Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 15. 1. 2016, č. j. 20541/16/2801-70462-601977) zamítnuta jeho první žádost o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně. Žalobce dále mohl brojit proti tvrzené nečinnosti žalovaného postupem předvídaným § 38 daňového řádu, na který navazují i prostředky soudní ochrany (§ 79 a násl. s. ř. s.). Žalobce též mohl kdykoliv podat novou žádost o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně (ostatně právě na základě druhé žádosti žalobce byl žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně nakonec přiznán). Za situace, kdy žalobce těchto prostředků nevyužil, event. jich nevyužil dříve, nelze dle soudu považovat za nespravedlivé, že procesní pasivita žalobce není „odměněna“ dalším úročením již přiznaných úroků (v tomto ohledu se soud zcela ztotožňuje s žalovaným). Pokud žalobci vznikla v důsledku prodlení správce daně nějaká škoda, je oprávněn se její náhrady domáhat postupem upraveným zákonem č. 82/1998 Sb.
16. Soud tedy uzavírá, že závěr žalovaného, že žádosti žalobce o přiznání „úroku z pozdě vyplaceného úroku“ nelze vyhovět, neboť tomu brání zákaz anatocismus v daňovém právu, je správný. Za těchto okolností již bylo nadbytečné zabývat se zevrubně další základní žalobní námitkou žalobce, neboť i kdyby byla důvodná, nic by to nezměnilo na správnosti a zákonnosti výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Je třeba si totiž uvědomit, že v soudním řízení správním soud nepřezkoumává odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho výrok [§ 71 odst. 1 písm. c), § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Směřuje-li žaloba jen proti důvodům rozhodnutí, je nepřípustná [§ 68 písm. d) s. ř. s.]. Soud proto pouze stručně dodává, že žalobce má pravdu v tom, že dle dnes již ustálené judikatury NSS (srov. např. rozsudky ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017-45, ze dne 13. 9. 2018, č. j. 4

Afs 212/2018-37, ze dne 18. 10. 2018, č. j. 6 Afs 232/2018-32, či ze dne 28. 11. 2018, č. j. 3 Afs 12/2017 – 51) není nezbytné, aby rozhodnutí správce daně bylo formálně změněno nebo zrušeno, pokud došlo z materiálního hlediska ke změně daňové povinnosti jinak. Tento dílčí nesprávný právní závěr žalovaného však neměl vliv na správnost a zákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí, jak již bylo zdůrazněno výše (jeden z důvodů, o které byl opřen výrok žalobou napadeného rozhodnutí, obstál), a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

17. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. října 2020

Jan Dvořák v.r.
předsedu senátu